

Δέν εἴμεθα ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι πιστεύουν ὅτι μία κυβέρνησις ὑποχρεοῦται νά λαμβάνη μέτρα πού θά συγκεντρῶνουν, «σώνει καί καλά», τήν εὐαρέσκεϊαν τῶν πολιτῶν καί θά αὐξάνουν τήν δημοτικότητα

ΤΑ «ΑΜΑΧΗΤΑ»

τά της. Ἀντιθέτως νομίζομεν ὅτι καθῆκον τῶν ὑπευθύνως κυβερνῶντων εἶναι νά πράττουν τό ἀντικειμενικῶς ὀρθόν, ἔστω καί ἂν δυσαραστοῦν τούς πολλούς, ἐφ' ὅσον τοῦτο ἀποβλέπη εἰς τό καλόν τοῦ τόπου, ἐπιβάλλεται ἐκ τῶν πραγμάτων καί εἶναι τό μόνον πού μπορεῖ καί πρέπει νά γίνη (ἀφοῦ ὄλαι αἱ ἄλλαι, ἐναλλακτικαί λύσεις ἔχουν ἐμπεριστατωμένως μελετηθῆ καί ἀπορριφθῆ ὡς ἀπρόσφοροι ἢ ἀνέφικτοι). Εἰς τήν περίπτωσιν τῆς προσφάτου φορολογικῆς «χιονοστιβάδος» φοβούμεθα ὅτι ἡ κυβέρνησις ἐπέτυχεν ἕνα ἀρνητικόν ἄθλον: Καί τήν ἀγανάκτησιν τῶν πάντων νά προκαλέση (πολλῶν μέ τό κατά τῆς φοροδιαφυγῆς νομοθέτημα, ὄλων δέ μέ τάς ἐκτάκτους εἰσφοράς) καί νά μή πείση ὅτι ἡ ἐπιλεγείσα ὁδός ἦτο ἡ μόνη δυνατή καί ὀρθή. Καί ὅσον ἀφορᾷ μέν εἰς τό περί φοροδιαφυγῆς νομοσχέδιον καί τά δι' αὐτοῦ θεσπιζόμενα «ἀμάχητα τεκμήρια» καί τάς προβλεπομένας σκληράς κυρώσεις, πολλά θά ἡδυνάμεθα νά εἴπωμεν καί ἐμεῖς, πλήν ὅμως δέν θά εἶχε πρακτικόν νόημα, ἀφ' ἑνός ἐπειδή ἡ κυβέρνησις δέν φαίνεται διατεθειμένη νά ἀλλάξη οὐσιαστικῶς θέσιν (πέραν τῶν ἤδη γενομένων, ἐπί τά βελτίω, τροπολογιῶν εἰς ἐπί μέρους σημεία) καί, ἀφ' ἑτέρου ἐπειδή ὅ,τι εἶχε νά λεχθῆ —ὡς ἐποικοδομητική, καλόπιστος καί ἀντικειμενική κριτική τῶν νέων

μέτρων— ἐλέχθη (μαζῆ, φυσικά, καί μέ πολλά φληναφήματα τῶν γνωστῶν, μονίμως καί ἀγόνως συνθηματολογούντων «κύκλων») Ὑπάρχει, ὁμως, κάτι πού θέλομεν νά υπογραμμίσωμεν, μέ τήν ἐλπίδα ὅτι, ἂν ὄχι εἰς τήν τρέχουσαν πολιτικήν, τουλάχιστον εἰς τήν σκέψιν τῆς κυβερνήσεως ὑπάρχουν κάποια «περιθώρια» διά τήν ἀναζητήσιν ἄλλων, καλλιτέρων λύσεων ἀπό τάς ἤδη, ἐπιλεγμένας, ἔστω καί ἐκ τῶν ὑστέρων. Ὅτι ὑπάρχει φοροδιαφυγή εἶναι ἀναμφισβήτητον, ὅπως ἐπίσης ἀναμφισβήτητον εἶναι ὅτι χρειάζονται μέτρα διά τήν ἀντιμετώπισίν της. Τό πρόβλημα, ὁμως, δέν λύεται, μέ «ἀστυνομικά» περίπου μέτρα, μέ ἐκφοβισμούς, μέ συστήματα πού δέν εἶναι εἰς θέσιν νά ἐφαρμόσῃ ἀποδοτικῶς καί χωρίς ἀδικίας ὁ ὑπάρχων κρατικός μηχανισμός, μέ τήν ὑπάρχουσαν «ὑποδομήν», μέ ὑπερβολάς ἢ αὐτοσχεδιασμούς πού καταντοῦν νά ἀντιστρατεύωνται τόν ἀρχικόν «κοινωνικόν» στόχον των καί νά ἐπενεργοῦν, εἰς τινάς περιπτώσεις, «ἀντιαναπτυξιακῶς» κ.ο.κ. Ἀλλά καί ἂν ἀκόμη γίνῃ δεκτόν (καίτοι εἶναι λίαν ἀμφίβολον) ὅτι μέ τήν μέθοδον τῶν «ἀμαχήτων τεκμηρίων» (πού οὔτε «ἀμάχητα» εἶναι οὐσιαστικῶς, οὔτε, ἐν πολλοῖς, τεκμήρια πραγματικά) «κάτι θά γίνῃ», νομίζομεν ὅτι θά ἔπρεπεν ἡ προσφυγή εἰς αὐτήν νά ἐπακολουθήσῃ — ὡς ἔσχατον μέτρον— τῆς ἐφαρμογῆς (καί μὴ ἐπιτυχίας) ἄλλων λύσεων, ὅπως ἡ μείωσις τῶν συντελεστῶν τοῦ φόρου εἰσοδήματος εἰς ἐπίπεδα προσιδιάζοντα εἰς τήν ἐλληνικήν πραγματικότητα, ἡ θέσπισις κινήτρων διά τήν ἐνεργόν συμβολήν τῶν πολιτῶν εἰς τήν καταπολέμησιν τῆς φοροδιαφυγῆς (π.χ. νά ἐκπίπτωνται τοῦ φόρου εἰσοδήματος τεκμηριωμένα δι' ἀποδείξεων δαπάναι) κ.ἄ. Ἐδῶ ἀρχίζομεν ἀπό τό ... ἔσχατον! Ἐπειδή δέ προβλέπομεν ὅτι ἀργά ἢ γρήγορα τό εἰσαχθέν σύστημα θά ναυαγήσῃ (ὡς συνέβη μέ μίαν ἀνάλογον «καινοτομίαν» τοῦ 1962-63 — ἡ ὁποία καί ἐκείνη καθιέρωνεν ἀμάχητα τεκμήρια, ἀλλά μετά ἕνα ἔτος ἐξέπνευσε— ἢ μέ τόν «περί προστασίας τῆς τιμῆς τοῦ πολιτικοῦ κόσμου τῆς Χώρας» νόμον 4351/1964 πού ἐλησμονήσαμεν τί ἀπέγινε...), δι' αὐτό ἄς ἀρχίσουν οἱ ἀρμόδιοι ἀπό τῶρα νά σκέπτονται μέ τί θά τό ἀντικαταστήσουν.